

Булінг: 10 міфів та фактів

Існує багато міфів довкола проблеми булінгу, і деякі з цих міфів часто призводять до серйозних помилок у ставленні до булінгу, у знеціненні фактів та недовіри до свідчень постраждалого. Таке відношення може підірвати те, що травмована людина відчуває і як оцінює вчинене по відношенню до неї насильство. Булінг є неприпустимим у жодній формі, і - як тільки суспільство про нього дізнається – він має бути негайно припинений.

Міф 1: булінг є нормальною частиною дитинства, і варто просто ігнорувати його.

Факт:

Булінг не є "нормальним" або прийнятним у будь-якій формі, і ігнорування може не завжди призвести до його припинення. Якщо є така можливість, потерпілий має довіритись дорослій людині, можливо, це хтось із батьків, вчитель, шкільний психолог, які почнуть протидіяти булінгу. Просто терпіти – означає втратити самоповагу і залишити ситуацію безнаказною.

Міф 2: повідомлення про булінг погіршить ситуацію.

Факт:

Можна переживати, що повідомлення про булінг може призвести до ескалації конфлікту, або що дитині, яка зазнала насильства, просто не повірять.

Важливо довіритись тим людям, які готові і мають досвід протидії булінгу.

Міф 3: варто не боятись і дати здачу тому, хто залякує, це його зупинить.

Факт:

Фізичне протистояння є слабшою позицією і провокує продовження конфлікту. Соціальна реакція діє краще, коли з'являються активні учасники – дорослі, які готові протидіяти і припинити булінг.

Міф 4: діти виростають і припиняють чинити насильство.

Факт:

Найчастіше діти, які залякують, можуть вирости і стати дорослими, які знущаються або використовують агресивну поведінку, щоб отримати те, що вони хочуть. Ця модель поведінки у підлітковому віці закріплюється як успішна. Виняток становлять випадки, коли в ситуацію булінгу втрутились відповідні органи влади, школа чи батьки і поставили під сумнів успішність даної стратегії.

Міф 5: булери такими і народилися, у них така генетика.

Факт:

Діти, схильні чинити насильство, часто переймають цю поведінку з навколишнього середовища або деколи відтворюють поведінку насильства щодо них самих. Генетика не відіграє провідної ролі у даному процесі.

Міф 6: булери шукають влади, тому що відчують себе безсилими.

Факт:

Булери використовують агресію щоб отримати те, що вони хочуть, і часто це працює. Багато дітей на ранньому етапі експериментують з агресивною тактикою, але модифікують поведінку відповідно до впливу середовища, у якому вони виростають.

Міф 7: діти, які стають булерами, самі зазнали зловживання

Факт:

Довготермінові дослідження дуже маленьких дітей, які зазнали зловживання в дошкільному віці, показують, що вони стають скоріше жертвами, а не насильниками, які слабо контролюють свої емоції.

Міф 8: булінг є проблемою, яку повинна вирішувати школа.

Факт:

Це суспільна проблема. Школа - це просто місце, де найчастіше відбувається булінг, тому що саме там збираються діти. Дорослі встановлюють тон, який формує поведінку дітей.

Міф 9: булінг відбувається лише у школах.

Факт:

Це не так, адже булінг може відбуватися у будь-якому іншому місці. Це може бути поза школою, в коледжі, в університеті чи навіть на роботі.

Міф 10: ознаки булінгу легко помітити.

Факт:

Не завжди легко виявити ознаки булінгу, оскільки вони можуть не бути фізичними та очевидними. Емоційний, словесний та інтернет-булінг може часто залишати шрами, яких люди не побачать.

Використання цих міфів може допомогти у обговоренні складних та незручних питань під час розмови про булінг у класі. Також ці міфи та факти можуть використовуватися як ресурс для підлітків.